

N. 200
720

Ä

HUGH HARRODS

SÄLLSAMMA ÄFVENTYR

BERÄTTELSE

AF

ALFRED CLARK

ÖFVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN

AF

WALBORG HEDBERG

STOCKHOLM, 1892.
NORDIN & JOSEPHSON.

5095

Ä

STOCKHOLM, 1892.
KÔERSNERS BOKTRYCKERI

INNEHÅLL.

Kap. I.	I solhettan	pag. 1.
» II.	Upptäckten af ön	» 7.
» III.	Hos Holländarne	» 19.
» IV.	På upptäcktsfärd i dimman	» 33.
» V.	Enkan Klaafzoon	» 48.
» VI.	Flykten	» 65.
» VII.	Hos Portugiserna	» 80.
» VIII.	I fångenskap	» 90.
» IX.	Lönngången	» 103.
» X.	Den ödesdigra lottdragningen	» 120.
» XI.	Dödsbryggan	» 135.
» XII.	Striden	» 143.
» XIII.	Inspärrade	» 155.
» XIV.	Förföljelsen	» 165.
» XV.	Räddad	» 175.

FORSTA KAPITLET.

I solhettan.

Det var middagstid i Point Palmyra, en liten hamnstation på norra ändan af Ceylon och tillika säte för traktens civila myndigheter. En förfärlig hetta var rådande; termometern, som hängde på domarens veranda, visade nittioåtta grader.*) Icke en vindfläkt rörde sig, men det låg något tungt och tryckande i den upphettade luften, som bådade oväder inom kort.

I det svalaste hörnet af sin mot sjön vettande veranda låg Hugh Harrod, domaren på platsen, bekvämt utsträckt i en hvilstol. Hans rock och krage hängde öfver stolskarmen, tofflorna voro slängda på golfvet, och en våt näsduk låg utbredd öfver hjässan och pannan. Han fläktade sig matt med en japanesisk solfjäder och drack då och då en klunk ur en stor bägare, som stod bredvid honom.

Han var ovanligt lång till växten, ehuru hans längd icke märktes, när han låg så där lättjefullt utsträckt i korgstolen. Hans muskulösa armar, som syntes under de uppvikta skjortärmarne, rörde, att han egde stor kroppsstyrka, men han var likväl hvarken tungt eller klumpigt byggd, utan såg ut att kunna uthärda långvariga mödor och ansträngningar. Hugh Harrod var bördig från norra England och hade af sina nordiska förfäder ärft icke blott en stark kropp utan också ett ljusbrunt hår, ett par klara blå ögon och en frisk hy,

---

*) Naturligtvis Fahrenheit.

som nio års tjänstgöring i ett tropiskt klimat ännu icke lyckats beröfva honom. Han såg ut som en man med vänligt sinne och gladt lynne, men där han nu satt och svor öfver hettan, bar hans ansikte ett uttryck af ovilja och missbelåtenhet, som annars var det fullständigt främmande.

Det var årsdagen af någon inhemsk fest och följaktligen fridag från embetsbestyren. Domaren var den ende europeiske tjenstemannen, ja, den ende europén på platsen, och som domstolen var stängd, hade han en lång sysslolös dag framför sig, hvarunder han var utslutande hänvisad till sitt eget sällskap. Han hade ingen god vän, som han kunde helsa på, ty den närmaste bodde tjugo mil derifrån; det var ännu för hett för att fara ut och fiska, ett nöje som han älskade med passion, och han kände sig alltför håglös för att kunna läsa. Att åter gå in i sitt enskilda kontor och egna sig åt något af sina juridiska arbeten, var icke att tänka på i denna hetta. Alltså satt han där på verandan, rökte cigarr på cigarr och betraktade med slött intresse, hvad som försiggick utanför.

Framför honom låg hafvet, hvars glanslösa, grå yta långsamt höjde sig i tröga böljedrag, utan en enda krusning eller ett stänk af skum. Långt i fjerran låg en liten dhony, eller inhemsk kustbåt, som en tråkloss på vattnet med slappt nedhängande segel. Icke en sjöfågel syntes till. De sutto alla uppspetade på klipporna vid stranden, ty de visste mer än väl, hvad denna tryckande stillhet förebådade.

Mellan domarens hus och hafvet lopp landsvägen, men äfven den tycktes öfvergifven. De enda, som gingo förbi, voro ett par gamla gummor, som återvände från handelstorget med sin laddning af fisk. De tycktes också röna inverkan af hettan, ty de knogade framåt långsamt och tigande i stället för att pladdra gällt och högröstadt, som fiskarhustrurna brukade. En ko, som synbart plågades af värmen, kom därefter vand-